

**СИНДИКАТ РАДНИКА У ПРОСВЕТИ
СРБИЈЕ**

СРП

**БЕОГРАД, Дечанска 14/5; тел/факс: 011/3236-259, 025/420-093
E-mail: sob@beograd.com, sindiso@sbb.rs**

„СИНДИКАЛНА БОРБА“ УТАЊИЛА КОВЕРТЕ

Уместо преговора улични протести

Два и по синдиката у „штрајку“ позивају на митинг **25.03.** и на потпуну обуставу од понедељка **28.03.**, наводно због штрајкачких захтева, а које је у правилу Влада највећим делом већ испунила, тражећи алиби за потпуно бесмислени наставак штрајка, који је у суштини окончан **04.02.** закључивањем Протокола и нормализацијом наставе у највећем броју школа у понедељак **07.02.2011.г.** Стога и подсећамо да „штрајкачи“ захтевају кумулативно повишицу од **20%**, иако је јасно да је **13,6%**, колико је уговорено Протоколом и више од реално могућег и да то није „зауцан“ проценат, већ ће се о овом питању наставити преговарати иза **20.04.**, када буде могуће сагледати реалне приливе у буџету Републике Србије.

Сем тога, „штрајкачи“ траже оно што је већ Протоколом договорено и што се већ почело реализовати – заостале отпремнине чија је исплата у току и исплату јубиларних награда из претходне две године, што је Влада Протоколом прихватила, као и исплату јубиларних награда за текућу годину, што је Законом (о буџету) већ утврђена обавеза државе.

Елем, да би њихови захтеви изгледали колико-толико оправдани, они су их након нормализације наставе у већини школа проширили захтевима за изменама и допунама ПКУ за основне и средње школе и домове ученика (није јасно зашто не и изменама и допунама ПКУ за универзитетско образовање) и изменама и допунама Закона о основама система образовања и васпитања, што је уствари „куцање на отворена врата“, пошто су преговори о изменама и допунама поменутог ПКУ већ добрано одмакли и већ ове недеље ће бити завршен посао за **2/3** ПКУ, а Влада и Министарство просвете припремају предлоге чак **42** подзаконска акта која ће министар у наредним месецима донети и **3** школска закона за која се очекује да буду усвојена до краја календарске године. На страну што нигде у свету није забележено да се у исто време и протестује и преговара, пошто је у земљама развијеног социјалног дијалога и индустријске демократије уобичајено да синдикати не протестују у време одређено за колективно преговарање. Но, када је реч о социјалном дијогу у нашој земљи и односу према дијалогу обе стране и не чуди оваква хајдучија из реда управо оних који стално приговарају да тог дијалога нема довољно, заборављајући при томе да дијалог није циљ, него средство да се дође до циља.

Управо стога смо и склони оцени да дијалога има довољно количински, али да је он садржајно празан, а између осталог и због тога што забуњивачи из реда синдиката не желе да се дијалогом постигне споразум. Јер како другачије тумачити недолазак представника синдиката на седнице Одбора за преговарање и на тај начин опструисање проналажења компромисног решења, или у начелу прихватање договореног, па онда одлагање из наводно разлога што такви

споразуми морају проћи накнадну верификацију некаквог главног одбора, који онда то у правилу одбије или довршавање посла око преговора, па онда нестављања потписа на договорено, или још горе, стављања потписа на договорено, па онда повлачења истог. Све то је добро познато учесницима социјалног дијалога, а као што је видљиво и широј друштвеној (не само синдикалној) јавности, којој је сада све јасније да се „штрајк“ и не води да би се поправило стање у делатности, већ да би се неком од синдиката преотео неки члан или урадило нешто што је много горе – већини синдикално организованих колега огадило и чланство у било каквим синдикатима, чиме они постају део оне масе запослених у просвети која и није синдикално организована, јер се са правом питају шта је смисао овакве синдикалне борбе и чиме угрожавају управо те људе у време кад нас сасвим извесно чека „гвоздена метла“ у систему (читај: рационализација мреже школа и броја одељења и финансирање по ученику).

Нама који смо имали храброст прихватити реалност, издржати одијум оних који су имали нереална очекивања, па чак и оних који су се у протеклом периоду служили неистинама како би се показали бољима од других, није циљ да ликујемо над онима који су изгубили сваки компас и који сасвим извесно не воде преостало у штрајку чланство, већ пуштају да се деси најгори сценарио – да се протест уруши сам од себе, без икаквог резултата, а са великим последицама, првенствено по материјални положај „штрајкача“, а дугорочно и по углед професије и наравно организација које не знају како да окончају авантуру у коју су неодговорно повели чланове и друге запослене, правдајући се при томе наводном незаконитошћу поступака друге стране, заборављајући да су управо они ти који и надаље крше закон и обмањују људе који по вокацији нису правници, па самим тиме и не морају знати оно што би њихове вође морале знати и, наравно, њихови правни тимови који их упућују у процедуре и поступке.

Стога је и свима јасно да од позива на потпуну обуставу и неће бити готово ништа, јер је јасно да ако бољи резултат није могао донети ни штрајк обуставом са **1.500** школа, како би овај у коме је **500**-тињак и то са скраћеним часовима и наравно скраћеном зарадом и то не безначајно, пошто су плате некима умањене и до **1/3**. На тај начин су запослени уместо да добију повишице од **20%** добили једно реално разочарење и слабу наду да ће некаквим тужбама та средства повратити. Тим пре што су последњу понуду министра од прошлог четвртка да нормализују наставу и надокнаде часове, а да им Министарство накнадно исплати умањено, лидери два и по синдиката у штрајку, по речима министра, најпре прихватили, а онда, већ у суботу (не)очекивано одбацили, чиме су показали да не прихватају ни последњу понуду да, ако бар не могу изгурати оно што су намерили, спасу образ учесницима у штрајку. За њих резултат штрајка је позитиван, пошто они одговарају својим партијским лидерима и вероватно ће га материјализовати кроз аванзовање у некој од партија које очигледно и стоје иза овог бесмисленог штрајка.

Што се тиче нашег Синдиката, НСПРВ као колективног члана и оснивача Синдиката радника у просвети Србије који је и даље, наводно, у штрајку, иако је јасно да штрајкује само један мањи део из реда другог оснивача (СОБ), за нас је једина валидна одлука коју је донео Републички одбор **06.02.** ове године. За све остало што се дешавало иза тог датума и после тог времена, као и након те Одлуке, неко ће морати сносити одговорност кад се и то стави на дневни ред.

Подсећамо да чак и површна анализа „штрајка“ показује колику су штету колегама направиле коловође овог бесмисленог протеста које су га и започеле из реда УСПРС, односно СПРВ, пошто је тамо где је наш синдикат био доминантан настава одавно нормализована, а људи прошли без санкција и тако нпр. у Школској управи Сомбор под удар смањења плата дошла свега једна школа (од укупно **108**), а тамо где су располођени просветари били подељени на два синдиката, која су се, „гледајући један другом у тањир“ утркивала у бесмислу, попут Школске управе Зрењанин, под удар доведени запослени у **103** школе (од **192**), док је у Школској управи где је био доминантан СПРВ велика већина „ударена по цепу“, кажњени су запослени у чак **140** школа од **203**, колико је у највећој војвођанској школској управи кућа знања.

Сматрамо да су ово информације које треба поделити и са колегама које нису у нашем синдикату, како би им представили сву тежину положаја у који су их увалили неодговорни лидери бесмисленог наставка штрајка, тим пре што ће се умањења зарада наставити и у марту и из разлога што се многи интересују како да приступе нашем Синдикату који се показао као озбиљан и одговоран и који је знао „и засвирати и за појас заденути“.

Нови Сад, **23.03.2011.** год.

проф. Хаци Здравко М. Ковач
генерални секретар НСПРВ и СрпС

